

Voor altijd Evan

**MAN &
liefde**

AMY JO COUSINS

Amy Jo Cousins

Voor altijd Evan

De Fontein

Hoofdstuk 1

Lange sluitertijd

‘Als je maar niet komt om grappen te kunnen maken over Riley Flood.’

Evan Pak was dol op zijn broer. Je kon altijd van hem op aan. Hij zorgde goed voor zijn familie en vrienden en zelfs voor de maffe, egocentrische klanten die hij voor zijn lens kreeg.

Dus loog Evan dat het gedrukt stond. ‘Natuurlijk niet.’

Natuurlijk wel.

Natuurlijk ging hij alleen maar naar Chicago om een popster uit te kunnen lachen.

Niet in zijn gezicht, natuurlijk. Maar kom op, wie zou er niet staan te springen om zo’n luizenbaantje aan te nemen? Om een weekend mee te mogen lopen met zo’n bad boy met wie het alleen maar fout kon aflopen? Dat zou geweldige roddels opleveren.

Niet dat hij van plan was om foto’s te verpatsen aan een of ander roddelblad.

Alsjeblieft, zeg. Evan mocht dan sarcastisch uit de hoek kunnen komen, een eikel was hij niet. Hij vond het gewoon leuk om in huiselijke kring, met een biertje erbij, te vertellen over die keer dat hij Laura Bush had gespot in de tearoom bij Neiman Marcus in Dallas.

Wat nou? De cake was er om te smullen. Die aardbeienbotercrème? Jammie. En mevrouw Bush was een echte dame. Je moest wel bewondering hebben voor iemand die ondanks zo’n echtgenoot toch zo veel klasse wist uit te stralen.

Maar deze fotoshoot met zijn broer zou die ervaring nog weleens kunnen overtreffen.

Sinds zijn twintigste had hij voornamelijk vanuit huis gewerkt, als databasebeheerder. Niet bepaald opwindend. Na zijn ontslag was hij als IT-consulent aan de slag gegaan en zelfs nog succesvoller geworden dan in zijn vorige baan. Na een paar jaar was het echter tot hem doorgedrongen dat hij de vraag: ‘Wat doe jij eigenlijk zoal?’ telkens moest beantwoorden met: ‘O, niet zo veel. Werken, denk ik.’

Werken, denk ik. Dat was toch geen leven? Hij wilde niet die ouwe kerel worden die aan de bar zat te raaskallen over die goeie ouwe tijd op de universiteit, of erger nog... op de middelbare school. Hij wilde die gast zijn die vol zat met stoere verhalen over die keer dat hij in de toiletten bij de vipplounge van de een of andere hippe nachtclub was betrapt terwijl hij twee sexy pornosternen aan het neuken was.

Dat stond nog op zijn bucketlist.

Als het grootste deel van zijn leven dan toch saai was, wilde hij op zijn minst een paar uitzonderlijke verhalen kunnen opdissen over zijn uitpattingen. En de kans leek groot dat hij met zo'n verhaal zou thuiskomen uit Chicago als hij zijn broer zou helpen met die fotoshoot. Hij had er geen moment aan getwijfeld om ja te zeggen tegen Tommy. In het verleden had hij zijn broer al zo vaak geholpen. Aan het begin van Tommy's carrière had Evan voor zijn assistent gespeeld, omdat Tommy niet genoeg geld had om iemand in dienst te nemen. Maar de afgelopen jaren had zijn carrière zo'n hoge vlucht genomen dat hij alleen nog een beroep op zijn broertje deed als hij medelijden kreeg omdat Evan een afgezonderd bestaan leidde aan de kust van North Carolina, bij hun vader.

Dus Evan ging weleens mee op korte reisjes om Tommy een handje te helpen, maar hij was nog nooit mee geweest naar een fotoshoot zoals deze. Dit was het echte werk. Dit ging om de koning van de bad boys.

Riley Flood was het tieneridool geweest dat met zijn motor een winkelcentrum in was gereden en met motor en al de lift naar boven had genomen, achtervolgd door agenten op Segways. Hij had zijn broek laten zakken tijdens een prijsuitreiking die live werd uitgezonden, wat de zender een fikse boete had opgeleverd. Hij was een van die succesvolle rocksterren over wie Evan vaak tegen zijn vrienden zei: 'Zijn muziek is waardeloos, maar jeetje, wat kan die gast zingen. Jammer dat hij zo arrogant is.'

De laatste jaren leek hij een beter team om zich heen te hebben, want er kwam weinig meer naar buiten over roekeloze stunts en buitensporige acties. Toch dacht Evan dat hij na twee dagen met Flood een schat aan goede verhalen zou hebben om thuis te kunnen vertellen.

Dus ja. Natuurlijk loog hij tegen Tommy.

Tegen de tijd dat Evan op woensdagavond naar de luchthaven in Norfolk was gereden, naar Chicago was gevlogen en had uitgevogeld hoe hij de metro naar het centrum kon nemen – want de metro stopte gewoon op de luchthaven, hoe cool was dat?! – stonden de zaken er alleen een stuk somberder voor.

Flood heeft zijn team laten zitten en is gisteren niet komen opdagen voor zijn vlucht vanuit LA. Misschien gaat het niet door.

'Kutzooi,' zei Evan toen hij Tommy's appje las. Daarna zakte hij onderuit op zijn stoel in de metro en tikte het icoontje om te bellen aan.

Tommy nam meteen op. 'Ha, broertje.'

‘Wat rot voor je, man,’ zei Evan, voordat Tommy nog meer kon zeggen. Hij mocht hier dan misschien voor niks naartoe zijn gevlogen, Tommy liep hierdoor heel wat inkomsten mis. ‘Wat een naaistreek.’

Tommy zuchtte diep. ‘Nou ja, we gaan gewoon alles klaarzetten, dan zien we wel. Misschien hebben ze hem morgen wel weer gevonden.’

Tijd om Tommy op te vrolijken. ‘Ik ben ongeveer over een halfuur bij het hotel,’ gokte Evan, alsof hij enig idee had hoelang het duurde om met het openbaar vervoer ergens te komen in Chicago. ‘Laten we uiteten gaan. Ik heb een supertof restaurant gevonden waar ze je tafel insmeren met chocolade en fruit en zo, dat je allemaal met je handen moet opeten.’

‘Doe normaal.’ Tommy moest lachen, zoals de bedoeling was geweest. ‘Dat verzin je.’

Evan zakte nog verder tegen zijn rugzak aan, waar voor een weekend aan kleren in zat. ‘Kom met me aan de tafel likken, grote broer. Dan zoeken we daarna een leuke tent op om te gaan dansen.’

‘De laatste keer dat ik met jou naar een homobar ging, bood een kerel op de wc aan om me te pijpen.’

‘Ik vind nog steeds dat je dat aanbod had moeten aannemen. Wel een goed verhaal, toch?’

Soms kon Evan amper geloven dat Tommy zijn broer was. Die kerel had geen gevoel voor...

‘Ik ben niet zo avontuurlijk ingesteld als jij.’

Evan kon Tommy zowat zijn hoofd horen schudden. ‘Jammer voor je. Trouwens, de keer daarvoor probeerde dat meisje dat met haar homo-BFF was meegekomen je te versieren. Dat was een lekker ding.’

‘Dat is ook weer zo...’

Tommy ging voor de bijl.

De broertjes Pak zouden weer samen de hort opgaan. Even douchen en een halfuurtje de tijd om te checken hoe het met zijn vader ging en om nog wat laatste vragen van Gayatri te beantwoorden over eventuele problemen die zich in het weekend konden voordoen, en dan was Evan klaar voor Chicago.

De volgende ochtend vroeg, terwijl ze de gehuurde studio in een pakhuis aan het inrichten waren, had Tommy het nog steeds over hun etentje. ‘...werd op een stuk boomschors met een dennentak geserveerd. Ze branden gedroogde bladeren aan je tafel, zodat het ruikt naar de herfst in New England.’

‘Konden jullie niet gewoon naar een Koreaans barbecuerestaurant gaan, zoals normale mensen?’ Tommy’s favoriete visagiste was haar belachelijk ingewikkelde behoeften aan het uitstellen op een tafel bij een van de kamerhoge ramen, om de natuurlijke lichtinval te kunnen benutten. Latonya pestte hen altijd omdat zij, een zwart meisje, dol was op Koreaanse restaurants waar je aan je eigen tafeltje kon barbecueën, terwijl Tommy en Evan, de Koreaanse jongens, daar hun neus voor ophaalden.

‘Moleculaire gastronomie, dat is het nu helemaal, schatje,’ zei Evan plagerig, terwijl hij dreigde met zijn heup tegen haar tafel te stoten.

Haar blik maakte hem wel duidelijk dat hij het niet zou kunnen navertellen als hij dat daadwerkelijk deed. Omdat hij uit ervaring wist dat de vrouw met haar vlijmscherpe sarcasme in staat was om een helse bruid het zwijgen op te leggen, hield hij zich in.

‘Trouwens,’ vervolgde ze ondeugend, terwijl ze haar gordel met kwasten, sponsjes en tissues als de wapenrusting van een scherpschutter laag om haar heupen hing, ‘het verbaast me dat je überhaupt nog kunt functioneren. Geen kater vandaag?’

‘Dat is maar één keer gebeurd!’ Dit was vaste prik geworden in al die jaren dat Evan met deze twee optrok. Toch stak hij zijn handen in de lucht, omdat hij het leuk vond als ze hem plaagden. ‘Ik ben één keer ladderzat geworden. Toen was ik negentien en kon ik amper geloven dat ze me die bar binnen lieten, zó slecht zag mijn valse identiteitsbewijs eruit.’

Tommy en Latonya lachten hem uit en voerden hun beste imitatie van Evan met een kater op.

‘Ik ga dood. Je zegt toch niks tegen onze moeder, broeder?’ Zijn broer, die hem altijd feilloos wist te imiteren, kreunde gemaakt. ‘Ahhh, nu ben ik nog aan het rijmen ook. Knal me alsjeblieft af.’

Latonya deed er nog een schepje bovenop: ‘Ik ruik zeker naar kots? Die gast zal me wel niet meer bellen. Volgens mij heb ik hem ondergekotst.’ Dat laatste detail zag ze verdorie nooit over het hoofd. Het ging gepaard met nog meer meelijwekkend gekreun.

‘Stelletje eikels. Het is al zeven jaar geleden!’ Ondanks zijn gloeiende wangen moest hij lachen, en hij stak zijn middelvinger naar hen op terwijl hij achteruit in de richting van de deur naar de hal liep. Zoiets zou hem nooit meer overkomen. Als hij voor Tommy werkte, hield hij het bij maximaal twee drankjes per avond, tot de shoot erop zat. Het was de schaamte gewoon niet waard. ‘Ik haal zwarte koffie voor jullie. Of, of... thee!’

Zijn belangrijkste taak vandaag was voor koffiejongen spelen en hij wist hoe effectief dit dreigement was. Zijn broer en Latonya kwamen de zestien uur durende dagen tijdens een shoot niet door zonder een constante toevoer van verse cafeïne.

‘Nee, Evan!’

‘Evan, we houden van je!’

‘Vergeet de sleutels niet!’

Hij beende quasi boos de deur van de studio uit en kon hen nog horen lachen tot hij bij de industriële lift met de enorme horizontale deuren kwam, die je met een touw moest dichttrekken. De knarsende tandwielen die zich in beweging zetten toen hij op de knop voor naar beneden drukte boezemden niet bepaald vertrouwen in. Hij voelde voor de zekerheid of de sleutelbos in zijn zak zat, want er waren geen andere huurders in het gebouw en ze waren er al achter gekomen dat de mobiele ontvangst hier belabberd was. Tijdens het wachten ontsnapte hem een giechel die hij in de studio had onderdrukt.

Godzijdank is hier niemand die je in je eentje kan zien lachen. Je lijkt wel gestoord.

Tommy en Latonya kenden elkaar nog van de universiteit en Evan verwachtte nog steeds hen een keer samen in bed te betrappen wanneer hij kwam opdagen voor een spontane vakantie annex assistentenklus. Niet dat er nou zo veel seksuele spanning tussen hen was, maar ze pasten zo goed bij elkaar dat het hem de ideale oplossing leek voor Tommy's vreselijke smaak in vrouwen en Latonya's duizelingwekkend lange periodes waarin ze droogstond.

Niemand zou het drie jaar zonder seks moeten uitzingen. Niemand. Hij onderdrukte een huivering bij de gedachte en probeerde nadrukkelijk niet uit te rekenen hoelang hij zelf al als een monnik door het leven ging. Niet dat dat zo moeilijk te berekenen was. De laatste keer dat hij een weekendje weg was, was ook meteen de laatste keer geweest dat hij een beurt had gehad. De homoscene aan de kust van North Carolina was niet bepaald bruisend te noemen. Tenzij hij naar Virginia Beach of Wilmington reed, waren de opties beperkt. Oké, niet in de zomer, als het op de wegen en in de bars en restaurants wemelde van de toeristen. De rest van het jaar voelde hij zich echter de enige vrijgezelle man van onder de dertig in Ocracoke, homo of niet. Als je daarbij optelde dat hij de uitstraling van een IT-nerd had en dat het gesprek al snel stilviel als hij zei dat hij bij zijn vader woonde, was het vrijwel onmogelijk om een date te vinden.

Maar... dit is Chicago! De lekkere homo's liggen hier voor het oprapen. Dit weekend wordt het gegarandeerd neuken, ook al moet je daarvoor als openingszin gebruiken dat je Riley Flood in het echt hebt ontmoet.

Niet dat het erop leek dat meneer de Rockster zou komen opdagen voor de fotoshoot. Misschien was hij beledigd omdat de platenmaatschappij een relatief nieuwe fotograaf had ingehuurd voor de hoes van zijn soloalbum. Flood was zo beroemd met zijn band dat Evan

dacht dat hij wel de een of andere godheid zou kunnen krijgen als fotograaf. Zoals... Zoals... Annie Leibovitz, of zo. Shit. Hij kende eigenlijk geen andere fotografen dan zijn broer, die bekendstond om zijn hyperrealistische beelden die eerder op schilderijen leken dan op foto's.

Natuurlijk dacht Evan dat Tommy's werk het geweldig zou doen op een albumhoes, en je hoefde geen pistool tegen zijn hoofd te zetten om hem te laten toegeven dat de rockster in kwestie een lekker ding was. Dat asblonde Jezushaar dat golvend in zijn gezicht hing, alsof hij het al dagen niet had gewassen, zou er walgelijk moeten uitzien, maar was op de een of andere manier ontzettend sexy. En dan die diepblauwe ogen die volgens Evan wel gefotoshopt moesten zijn, en zijn voorkeur om leren broeken te dragen en verder weinig anders...

De winnaar van de seks-op-een-stokje-verkiezing is bekend!

En jij mag je twee dagen lang aan hem vergapen, aangenomen dat hij nog voor maandagochtend komt opdagen.

Als consulent had Evan flexibele werktijden, maar dat betekende niet dat hij onbeperkt vrij kon nemen. Zijn partner Gayatri, die ook was ontslagen tijdens de leegloop die ervoor had gezorgd dat Evan als zelfstandige aan de slag was gegaan, zou de komende dagen alle telefoontjes aannemen, maar die afspraak gold maar tot maandag. Die ochtend zou Evan al vroeg terugvliegen, rockster of geen rockster. In de tussentijd zou zijn inbox vast zijn volgestroomd met 'dringende' verzoeken van klanten.

In de koffiezaak verderop in de straat bestelde hij twee trays met warme dranken; eentje met de drankjes die hij echt moest halen, en nog een met twee grote bekers hete thee, waar het labeltje van de theezakjes nog uit bungelde. Hij verheugde zich er al op om paniek te zaaien door binnen te komen met de thee en zijn eigen enorme chocolade-ijskoffieshake. Extra romig. Daar hield hij van. Hij duwde de deur van de koffiezaak met zijn elleboog open en liep terug naar de studio, terwijl er een heel arsenaal aan woordgrapjes over dat hij graag iets romigs in zijn mond zou hebben door zijn hoofd ging. Een puber zou er trots op zijn.

Jezus. Hou op. Niet alles draait om seks.

Maar de magere heupen en gespierde schouders van de gast die een eindje voor hem liep, hielpen niet echt om zijn gedachten te verzetten. Zelfs nu hij voorovergebogen liep, met zijn handen in zijn zakken tegen de kou – *trek dan ook gewoon een jas aan, man, het is oktober* – was het duidelijk dat hij gebouwd was als een zwemmer. Brede schouders, smalle taille, strakke kont. Een vaal geworden zwart T-shirt met korte mouwen spande om zijn schouders en liet zijn armen bloot, die dun waren, maar wel zo gespierd dat Evan ze graag van dichtbij zou bekijken.

Onderarmporno.

Zucht. Dat bestond echt. Tenminste, als je het Evan vroeg. Zelfs al droeg de jongen in kwestie zo'n stomme, zakkerige gebreide muts die zijn hele hoofd bedekte. Het deed Evan denken aan bijna elke foto van Orlando Bloom waaraan hij zich in zijn *Pirates of the Caribbean*-tijd op de middelbare school had verlekkerd.

Zijn fantasieën over Will Turner in een tot aan zijn middel opengeknoopt wit overhemd en een lange, wijde piratenjas hielden hem bezig tot hij bij de deur van het pakhuis aankwam. In de portiek bij de voordeur stonk het naar sigarettenrook. Pas bij de deur drong het tot hem door dat de sleutels nog in zijn zak zaten. Na een kortstondige poging om de trays op elkaar te stapelen – dat kon alleen maar fout gaan – bukte hij zich om ze op de grond te zetten, toen hij schrok van een stem.

‘Welke is voor mij?’

De raspende woorden zorgden ervoor dat hij met een ruk weer rechtop ging staan, met zijn handen nog vol. ‘Wat?’

De slungelige kerel met de sjofele muts achter wie hij had gelopen stond weggedoken in een hoekje van de portiek, met een donkere zonnebril op en een sigaret tussen twee vingers geklemd.

Zo te zien was hun rockster toch nog op tijd voor de shoot.

Evan was zich ervan bewust dat hij staarde, dat Riley Flood kon zien dat hij met zijn mond vol tanden stond, maar wat moest hij verdomme anders? Misschien kwam het doordat hij hem hier niet verwacht had, of misschien lag het aan die schorre stem, alsof de man vierentwintig uur lang de blues had gezongen in een donkere, rokerige bar, met wiegende heupen en een microfoon tegen zijn blote borst gedrukt, waar hij tegenaan kronkelde alsof de microfoon zijn minnaar was...

Doe niet zo idioot. Hij zingt geen blues. Wat hij zingt, valt voor mensen boven de dertien amper onder de noemer muziek.

Evan knipperde met zijn ogen.

Wakker worden, sukkel. Je staat naar hem te staren alsof je een meisje uit de brugklas bent dat verliefd is op de zanger van een boyband.

‘Wat?’ herhaalde hij, zich ervan bewust dat hij dat al had gezegd, maar niet in staat om iets anders over zijn lippen te krijgen.

Er ontsnapte wat asblond haar aan Floods muts, dat langs zijn schouders streek toen hij zijn hoofd schuin hield en achter het montuur van de zonnebril een wenkbrauw optrok. Hij staarde naar de bekers koffie.

Alsof het vanzelfsprekend was dat Evan hem zou herkennen en ook nog eens zou weten wat hij voor hem moest meenemen, als een helderziende. Of... shit. Waarschijnlijk stond het in een bijlage van Tommy's contract. Hij had wel vaker gehoord dat rocksterren dat soort dingen doorgaven aan concertzalen. Schalen groene M&M's en honderdzeven flessen bronwater uit Fiji, of wat voor rare eisen ze ook stelden.

De achteloosheid waarmee het gebeurde zat hem niet lekker, dus kwam hij botter uit de hoek dan bedoeld. Dat wilde zeggen, hij zou beleefd moeten zijn, maar soms flapte hij er gewoon dingen uit. 'Deze zijn voor de mensen die vanmorgen wel op tijd waren.'

O, shit.

Zijn maag donderde naar beneden, tot ergens in de buurt van zijn knieën.

De man staarde hem vanachter die ondoorzichtige brillenglazen aan, zonder een woord te zeggen. Kennelijk waren er ook geen woorden nodig om ervoor te zorgen dat alle haartjes op Evans lichaam overeind gingen staan. Flood sloeg zijn armen over elkaar, langzaam, alsof hij geen zin had om te praten maar toch zijn ongenoegen wilde laten blijken.

Boodschap ontvangen, o kapitein, mijn kapitein.

Dat was het verkeerde grapje, ook al had hij het niet hardop gezegd, want 'o kapitein, mijn kapitein' gebruikte hij voor mensen die hij bewonderde, niet voor eikels die eisten dat de koffie klaarstond terwijl ze niet op de afgesproken tijd waren komen opdagen.

Maar dat hoef jij er niet in te wrijven bij deze beroemde cliënt.

'Sorry. Grapje. Maar ja, ik heb dus niks voor je gehaald. We wisten niet of je nog zou komen.'

Stukken beter, maar niet heus.

Flood maakte met zijn blote armen een gebaar alsof hij wilde zeggen: hier ben ik dan. Daarna keek hij Evan over de rand van zijn zonnebril aan. De boodschap was duidelijk: Koffie. Nu.

Oké, dus toch niet gefotoshoot. Jezus, wat zijn die ogen blauw.

Evan wilde alleen maar naar binnen. Maar de sleutel zat nog steeds in zijn zak en hoewel het nu op de een of andere manier smakeloos leek om de trays op de grond te zetten, kon hij moeilijk vragen of de zanger ze even wilde vasthouden. De man had iets om zich heen hangen van: raak me niet aan, praat niet tegen me, vraag me niet iets voor je te doen, daar heb ik personeel voor.

Niet dat dat personeel hier was, voor zover Evan kon zien. Dat was raar.

Het volgende moment zei Flood weer iets en kon Evan nog maar net voorkomen dat hij in elkaar kromp door de irritatie in die lage stem. 'Dit zou een besloten shoot moeten zijn.'

Een fotograaf en een visagist. Geen pottenkijkers.’ Zijn blik dwaalde op en neer langs Evans lichaam.

Evans huid begon te tintelen, alsof hij werd aangeraakt. Hij was kleiner dan Flood, maar op de een of andere manier voelde hij zich net een hele menigte irritante meelopers, ook al was hij maar in zijn eentje. Hij voelde zijn stomme, verraderlijke gezicht warm worden en wist dat hij nu roze vlekken op zijn wangen kreeg. ‘Nee. Ze zijn maar alleen. Op mij na.’

Ze staarden allebei naar de vijf drankjes die hij in de twee kartonnen trays had zitten.

‘Het is een grapje. Of zoiets.’ Op dit moment leek het het stomste grapje ooit. De behoefte om het uit te leggen brandde op zijn tong, dus beet hij op de binnenkant van zijn wang tot hij de kopersmaak van zijn eigen bloed proefde.

Wáág het niet om te beginnen over die kerel die je in de bar hebt ondergekotst, waar ze je nog steeds mee plagen, en dat je daarom nu thee voor hen hebt meegenomen, uit wraak. Waag. Het. Niet.

‘Ik heb een latte voor Tommy en een flat white voor Latonya. Dat is iets nieuws. Eigenlijk weet ik niet precies wat erin zit. En dan nog een liter suiker voor mij. Dat zou net zo goed een slush puppy kunnen zijn.’ Nu was hij echt aan het raaskallen. ‘Die bekers thee heb ik voor de grap meegenomen, maar als je wilt, mag je er wel eentje hebben. Als je dat drinkt. Thee, bedoel ik.’

De rockster stak zijn hand uit en wenkte, ‘geef maar’, toen Evan niet in beweging kwam. Langzaam stak Evan één hand uit om Riley Flood een kartonnen tray aan te geven.

Er klonk een ongeduldige zucht, waardoor hem duidelijk werd hoe traag van begrip hij was. Flood gebaarde met zijn kin naar de deur. *Doe je nog open, of hoe zit het?*

Evan drukte een hand tegen zijn ribben en probeerde weer rustig te worden. Dit was vreemd, dat wel, maar hij had een avontuur gewild. Hij diepte de sleutel op uit de voorzak van zijn spijkerbroek. ‘We zitten op de vierde verdieping. De lift is een gammel ding. Dan weet je dat alvast.’

Op een dag zou hij vast wel leren hoe hij kon ophouden met praten wanneer hij nerveus was. Misschien kon hij wel een cursus volgen over hoe je in geval van nood een rits kon aanbrenge op je mond.

In de vrachtlift nam hij zonder erbij na te denken de tray weer van Flood over, maar toen ze de lange, knarsende tocht naar de bovenverdieping hadden afgelegd, moest hij hem weer teruggeven.

Flood sprong al over de onderste helft van de horizontale deuren heen voordat Evan de kans had gekregen om ze helemaal te openen. ‘Waar is de trap?’ bromde hij toen hij buiten de

lift op Evan wachtte. Eerder was hij al bleek geweest, maar nu was hij lijkkleek. En bezweet. ‘Jezus.’

‘Eng, hè?’ Aangezien er geen reactie kwam, kletste hij natuurlijk weer door. ‘Ik heb het trappenhuis al bekeken, maar dat ziet eruit als iets uit een film over een seriemoordenaar, dus ik stap liever aan boord van de doodsexpress, als je het niet erg vindt.’

Bij de deur van de studio stak Flood zijn handen weer uit.

In een vlaag van verstandsverbijstering duwde Evan bijna zijn heupen naar voren, alsof hij verwachtte dat de man een graai in zijn broekzak zou doen.

God, alsjeblieft.

Opeens leek het hem helemaal niet zo’n goed plan meer om eens lekker te lachen om die gekke beroemdheid. Iemand kwam natuurlijk niet op elke radiozender in het land als hij niet een zeker charisma had.

Een zeker charisma? Het gutst verdomme uit al zijn poriën. Daardoor ga ik van die rare dingen doen, zoals proberen hem zover te krijgen dat hij me betast.

Evan gaf de trays even uit handen en deed de deur van het slot, voordat hij die met zijn voet openhield en de drankjes overnam. Alweer.

Gladjes, hoor. Heel gladjes.

Toen hij achter Flood aanliep, had hij het gevoel dat hij een Navy SEAL achtervolgde, of een maffioso die wist dat er een prijs op zijn hoofd stond. In elk geval iemand die beducht was op gevaar.

De rockster keek om zich heen in de kale, open ruimte.

Tommy kwam aangelopen om hem te begroeten. ‘Hé, man. Tommy Pak. Dit is Latonya. Koffie? Kies maar.’ Op die manier hielp hij Evan uit de brand, want hij was nou eenmaal veel cooler dan Evan ooit zou worden en stotterde nooit als hij met beroemdheden in aanraking kwam.

Evan liep naar de hoek met de opengemaakte kisten waarin de lampen en reflectieschermen hadden gezeten. Inmiddels stonden ze als hoge bomen opgesteld in de ruimte die ze met stof hadden behangen om een neutrale achtergrond te creëren. Tommy kennende zou Evan straks alles moeten verslepen om ook gebruik te kunnen maken van de bakstenen muren en de buitengevel met gebarsten ruiten. Misschien zou hij alles zelfs naar het dak moeten sjouwen.

Tenminste, als ze deze gespannen sfeer wisten te doorbreken en Flood niet wegliep voordat Tommy goed en wel was begonnen.

Omdat de een of andere klootzak tegen hem had gezegd dat hij geen koffie kreeg omdat hij niet op tijd was.

Evan ging met zijn rug naar de rest toe staan in een poging zichzelf onzichtbaar te maken of de beroemde cliënt in elk geval niet nog verder op stang te jagen.

De woorden die uit Floods mond kwamen klonken roestig, alsof hij onderweg naar boven was vergeten hoe hij moest praten. ‘Ik neem wel thee. Dat schijnen laatkomers hier te krijgen.’

Met een ruk keek Evan om. Hoewel Flood niet naar hem keek, wist hij zeker dat die woorden voor hem bedoeld waren. De geamuseerde toon van Floods stem overviel hem.

De ontspannen houding van Floods schouders en de gulle glimlach op zijn gezicht waren ook een verrassing. Het leek wel of alle spanning de afgelopen twee minuten uit zijn lichaam was weggevloeid.

Evan durfde er niet zijn hand voor in het vuur te steken toen Tommy en Flood de shoot met elkaar begonnen door te nemen. Waarschijnlijk had hij het zich maar ingebeeld. Maar een fractie van een seconde, op het moment dat Flood zijn muts van zijn hoofd trok en in zijn zak propte en zijn haar om zijn schouders viel... dacht Evan dat hij de man naar hem zag knipogen.

Het uur daarna gaf Evan die knipoog de schuld van zijn verhoogde hartslag.

De tijd vloog voorbij terwijl Tommy voorlopige ideeën doornam en probeerde aan de wensen van de platenmaatschappij te voldoen zonder de ster boos te maken. Dat proces vond Evan altijd fascinerend, vooral omdat zijn kijk op dingen altijd veranderde zo lang de fotoshoot duurde. Nadat hij tijd met zijn broer had doorgebracht, keek hij altijd met meer diepgang naar de wereld. Hij zou willen dat hij een manier kon vinden om verder te kijken dan zijn neus lang was, ook zonder Tommy in de buurt.

Rond lunchtijd ging Evan nog meer cafeïne halen en liet hij aan alle drankjes een extra shot espresso toevoegen, omdat hij wist dat ze dat wel konden gebruiken. Hij keek Flood niet aan toen hij zijn bestelling opnam – zwarte koffie, natuurlijk – maar hij kon niet voorkomen dat hij naar zijn armen staarde, naar de knokige botten van zijn polsen die uitstaken en eruitzagen... om in te bijten. Het was een opluchting om te kunnen ontsnappen aan de toenemende spanning in het vertrek. Flood was niet tevreden met de foto's, ook al deed Tommy precies wat er vooraf met de vertegenwoordigers van de platenmaatschappij was afgesproken.

Hij snapte niet dat zijn broer zo koel kon blijven onder het gesprek met die kortaangebonden popster die niets anders deed dan fronsen, boos kijken en tijdens de pauzes

aan Latonya vragen om zijn eyeliner nog dikker op te brengen, tot hij eruitzag als zo'n death metal-engerd.

Toen Evan weer op hun verdieping aankwam, moest hij de tray met koffie op de grond zetten om de liftdeur open te krijgen. Hij liet hem openstaan – als iemand hen daarom wilde komen afzeiken, moest diegene de trap maar nemen – en liep naar de deur van de studio. Daarbuiten stond een man in een keurig geperst kostuum, met een telefoon tegen zijn oor gedrukt. Er kwamen korte bevelen uit zijn mond en hij begon te ijsberen.

Toen hij Evan in het oog kreeg, verbrak hij de verbinding. 'Ik bel je nog wel. Er is hier iemand. Eindelijk.'

Het hooghartige toontje van de man weerhield hem ervan om gewoon de deur open te doen en hem aan iemand anders over te laten.

Jeetje, ik snap niet dat Tommy me nog inhuurt voor dit soort klussen. Ik kan echt niet overweg met zulke arrogante lui.

'Wie bent u?' wilde Evan weten. Voor de deur bleef hij staan, maar hij pakte zijn sleutel nog niet.

'Ik ben van de platenmaatschappij.' De man drong Evans persoonlijke ruimte binnen om zich langs hem heen te kunnen wurmen zodra de deur open was.

Door de penetrante lucht van zijn eau de cologne trok Evan zijn neus op.

'Doe die deur eens open, knul.'

Waarschijnlijk kon hij dat maar beter doen. Misschien maakte hij het er alleen maar erger op, alweer, terwijl dit een belangrijke cliënt was. Maar wanneer hij als een sloofje werd behandeld, kwam het slechtste in hem naar boven.

Dus... luisterde hij niet.

Hij schopte tegen de onderkant van de deur tot er binnen iemand riep dat ze eraan kwamen.

'Tommy, ik sta hier met een kerel van de platenmaatschappij die zegt dat hij hierbij zou moeten zijn.' Met zijn toon probeerde hij duidelijk te maken dat de man een enorme klootzak was. Aan de boze blik van de man te zien kwam die boodschap behoorlijk goed over.

'Wie is daar?' Dat was een mannenstem, maar niet die van Tommy.

Flood. Evan kreeg het op zijn zenuwen en deed een schietgebedje dat hij hier goed aan deed.

'Hoe heet hij?' vroeg Flood vanaf de andere kant van de deur.

Evan keek naar de man in pak en kreeg een boze blik terug. De vraag herhaalde hij niet, want die kerel had Flood duidelijk ook gehoord.

‘Ik ben het, Tanner. Doe de deur open, Riley.’

De daaropvolgende doodse stilte was niet mis te verstaan.

‘Wacht even, knul,’ commandeerde Flood.

Evan nam aan dat hij de knul in kwestie was. Leuk om te weten dat hij dankzij zijn Koreaanse genen weer eens jonger werd geschat dan hij was.

‘Als ik in dit klotegebouw nou eens bereik zou hebben met mijn telefoon, kon ik binnen een minuut versterking laten komen.’

Wie A zegt...

‘Probeer het eens bij het raam waar ik de kisten van de belichting heb neergezet. Daar had ik wel bereik.’ Hij wachtte op een bedankje of ten minste een aanwijzing over wat hij in vredesnaam moest doen nu hij gevangenzat in de hal, met een man in een pak van vijfduizend dollar die eruitzag alsof hij hem levend wilde verslinden. Maar er kwam niks.

Je wordt bedankt, Flood. Stuur mijn botten maar naar pap toe, Tommy.

Hij ging tegen de deur geleund staan.

De man in pak begon weer te ijsberen.

Dit slaat nergens op.

De stilte druppelde de hal in als het geluid van een lekkende leiding dat was bedoeld om een gevangene gek te maken, tot Evan kon zweren dat hij zijn eigen hartslag kon horen. Of misschien was het de hartslag van de platenbaas, want op zijn voorhoofd was inmiddels een woest kloppende ader te zien.

Beneden klonk er een klap, gevolgd door stilte en uiteindelijk het geluid van zware voetstappen die de trap op kwamen. Een paar minuten later kwam er een kale man met het postuur van een professionele worstelaar de hal in. Evan durfde er wel op te gokken dat niet alleen hij, maar ook de klootzak in pak in elkaar kromp bij die aanblik. De uit de kluiten gewassen man keek om zich heen in de hal, voordat hij naar hen toe kwam en nonchalant naar Evan salueerde. ‘Ga maar, knul. Ik regel dit verder wel.’ Een hand als een moker kwam neer op zijn schouder en loodste hem naar de deur. Daarna ging de man – een bewaker? Een persoonlijke lijfwacht? – tussen Evan en de klootzak in staan.

‘Wat doe je? Laat me erlangs. Je bent ontslagen.’

De chagrijnige studioman was duidelijk levensmoe.

‘Ik werk niet voor jou. En de man die mijn loonstrookjes ondertekent wil je hier niet hebben,’ bromde de kleerkast.

Evan dook achter hem weg om de deur open te doen. Buiten adem en bezweet door de stress van het onverwachte conflict stak hij de sleutel in het slot. Dat werkte natuurlijk niet mee, want op dit moment leek niets mee te zitten.

‘Waarom wacht je niet in het hotel op meneer Flood?’

Tegen de tijd dat Evan de studio binnenviel en de deur achter zich dichtsloeg, hijgde hij en trilde zijn hand van de adrenaline.

Midden in de ruimte stond Flood, met zijn benen gespreid en zijn handen op zijn heupen, naar de deur te kijken alsof hij de laatste Spartaan in de vallei was voordat het leger van Xerxes binnenviel.

Jeetje, wat ben je toch een kneus. Zelfs je oorlogsvergelijkingen komen uit stripboeken.

Hij wist niet of het kwam door de brede leren manchetten die ze Flood hadden omgedaan en die eerder op gepantserde onderarmsbeschermers leken, of door Floods wasbordje – *hij is zo strak... mager maar gespierd, als een straatvechter* – maar het beeld van de graphic novel *300* van Frank Miller kwam bij hem op en liet hem niet meer los.

Riley Flood was uit op oorlog.

Maar niet met Evan.

‘Bedankt dat je de deur hebt bewaakt.’ Flood keek hem recht aan en knikte.

Evan huiverde bijna door de golf van genot die door zijn lichaam sloeg omdat hij iets had gedaan wat deze man prettig vond.

Tommy kwam aanwandelen en ging nonchalant naast Flood staan, met zijn armen over elkaar geslagen. ‘Weet je, het is hun geld. Als onze foto’s hun niet bevallen, laten ze je dit gewoon nog een keer doen.’

Flood kneep zijn ogen tot spleetjes, nog steeds met zijn aandacht bij de deur die zowat trilde in zijn sponningen door de woede van de man in pak. ‘Niet als we hun iets geven wat zo fucking geweldig is dat ze er geen nee tegen kunnen zeggen.’

‘Dat kunnen ze altijd.’ Tommy klonk nuchter, zoals gewoonlijk.

De zanger liet zijn strijdbare houding varen. Zijn schouders zakten in en hij sloeg zijn armen om zichzelf heen, alsof hij zich probeerde te wapenen tegen een kou die er niet was. Dat leek zijn natuurlijke houding te zijn. ‘Nee, dat kunnen ze niet. Ik heb nog geen contract ondertekend voor dit album. Als ze echt lullig gaan doen, kan ik dreigen om op te stappen.’

‘Echt?’ Tommy klonk verbaasd. ‘Ik dacht dat dat stadion meestal al lang gepasseerd was tegen de tijd dat er foto’s werden gemaakt voor de albumhoes.’

Flood haalde zijn schouders op, die brede, knokige schouders die Evan betoverden met hun bleekheid. ‘We houden hen al bijna een jaar aan het lijntje met kleine aanpassingen. Maar ze wilden de release niet uitstellen, dus is de rest allemaal doorgedaan. De opnames. De promotie. Weet ik het.’

‘Hoe heb je dat voor elkaar gekregen?’ Tommy klonk nu eerder geschokt dan verbaasd.

‘Mijn moeder is een heel goede advocate.’ Dat leek een compliment, maar het kwam er afgemeten en verbitterd uit.

Ergens wilde Evan het verhaal achter dat toontje wel horen, maar zelfs als Flood zich ontspande wanneer ze maar met zijn vieren waren, was hij niet erg spraakzaam. Flood keek met een ruk om naar de hoek waar ze aan het werk waren geweest en liep die kant op, maar halverwege bleef hij staan en liep terug voor de koffie die Evan voor hem had gehaald. Zijn glimlach zorgde ervoor dat er weer een trilling langs Evans ruggengraat trok.

Op dat moment drong het tot Evan door dat hij ‘Ik heb Riley Flood ontmoet’ nooit als openingszin zou kunnen gebruiken in de bar, omdat zijn stomme, stomme hersenen zojuist over de grens heen waren geglibberd tussen *ja, hij is best een lekker ding en hoe kan ik ervoor zorgen dat hij nog een keer naar me glimlacht?* Dat gevoel kon hij niet gebruiken om te scoren of om thuis goedkope grappen over te maken.

Wat ben je toch een sukkel.

Het uur daarna dwong hij zichzelf om bezig te blijven met het verwisselen van de lenzen voor Tommy en het aanpassen van de belichting. Alles om maar niet naar Flood te hoeven kijken, die steeds geïrriteerder raakte.

‘Dit wordt niks. Te veel ego, man.’

Vanaf de zijlijn kon Evan het daar alleen maar mee eens zijn, maar het verbaasde hem dat het Flood was opgevallen.

De man nam een overdreven houding aan, legde een extra wellustige uitdrukking op zijn zwaar opgemaakte gezicht en stak zijn armen in de lucht, met zijn polsen over elkaar geslagen, in een soort perverse parodie op een kruisiging. ‘Kom allen hier. Bid voor mijn altaar.’ Hij liet zijn armen zakken en haalde zijn schouders op. ‘Zo saai. Dit is al een miljoen keer gedaan. Waardeloos.’

Evan liep naar de tafel van de catering. Eerst had hij niets durven pakken, maar nu hij Flood zijn eigen albumhoezen als te egocentrisch hoorde bestempelen, betwijfelde hij of de man hem een koekje zou misgunnen.

Trouwens, je hebt al een mogelijke knipoog en een halve glimlach te pakken. Daar kun je al de blits mee maken. Kneus.

Sinds ze waren verdergegaan met de shoot had Flood hem niet één keer aangekeken. Niet dat Evan daarop lette. Maar ook al was hij een goede waakhond geweest, de waardering daarvoor was maar van korte duur.

‘Het is niet–’ begon Tommy.

Aan zijn stem kon Evan horen dat hij maar voor de vorm protesteerde. Zo te horen had de platenmaatschappij gedetailleerde instructies gegeven over het eindresultaat dat ze wilden zien. Al die bemoeienis moest Tommy wel op de zenuwen werken, maar hij deed zijn best.

‘Het is inderdaad waardeloos.’ Latonya onderbrak Tommy, dat was nieuw. Evan keek naar de drie kunstenaars, die in een driehoek stonden opgesteld. ‘Je gelooft zelf niet eens wat je zegt, Tommy. Geef het nou maar toe.’

‘Wat zou jij doen als je het voor het zeggen had?’ Flood keek haar aan.

Latonya nam even de tijd om om hem heen te drementelen, hield haar gemillimeterde hoofd schuin en keek hem aandachtig aan. ‘Ik zou je gezicht wassen en je haar kortknippen. Misschien zelfs je hoofd helemaal kaalscheren.’ Ze klonk resoluut, nu er een beroep werd gedaan op haar vakkennis. Toen ze Floods persoonlijke ruimte binnendrong, kromp hij in elkaar, maar hij liet toe dat ze zijn warrige asblonde haar naar achteren duwde en zijn gezicht aan hun kritische blikken blootstelde. ‘Ik zou je naakt maken. Kwetsbaar.’

‘Jaaaaa,’ zei Tommy, die zich op zijn hurken liet zakken. Nu hij zich het resultaat voorstelde, stond zijn blik op oneindig en speelde er een glimlach om zijn lippen.

Floods zwartomrande ogen waren groot en flitsten tussen de twee heen en weer.

‘Laat je imago vallen. Voor deze ene keer. Laat je vastleggen zonder al die opsmuk.’

Evan wachtte met ingehouden adem af wat Flood zou zeggen.

‘Niet in mijn eentje,’ wierp Flood tegen, maar hij knikte er wel bij, alsof het idee op zich hem wel aansprak. ‘Naakte zelfpromotie is gewoon...’ Hij zuchtte. Fronste zijn wenkbrauwen. ‘Liever niet, als het even kan.’

‘We kunnen er een model bij halen. Iemand met wie je samen kunt poseren. Intiem, als geliefden.’ Tommy trok zijn hoofd met een ruk naar achteren en bleef als verstijfd zitten. De energie spatte van hem af. Na een korte aarzeling vroeg hij: ‘Je bent bi, toch?’

‘Hoofdzakelijk gay, eigenlijk. Het komt maar zelden voor dat ik iets met een meisje doe,’ zei Flood rustig. Als hij de vraag al vervelend vond, was daar niks van te merken.

Tommy knikte. Hij mocht er dan wel graag grapjes over maken, maar zelfs die gast in de club die had aangeboden hem te pijpen kon Evans broer niet afschrikken. ‘Ja, maar de meeste mensen denken dat je bi bent. En je nummers zijn, hoe noem je dat ook alweer...’

Evan bemoeide zich ermee. ‘Genderneutraal. Zonder persoonlijke voornaamwoorden.’ Dat was het enige wat hij er goed aan vond. Floods nummers konden op allerlei manieren worden opgevat: hetero, homo of gewoon in voor alles.

Voor de eerste keer in een uur voelde hij dat Flood naar hem keek alsof hij meer was dan onderdeel van het meubilair.

‘Precies.’ Aan Tommy’s grijns te zien was hij bereid om een dikke middelvinger op te steken naar de platenmaatschappij, als Flood dat ook was. ‘Als ik het voor het zeggen had, zou ik een albumhoes maken waarop iedereen je kan zien zoals je echt bent.’

Evan zag het al voor zich. Een eigentijdse versie van Lennon en Ono, een naakte Flood in een vurige omhelzing met een sexy kerel. Toen hij scherp inademde, keek Flood hem doordringend aan. Op dat moment drong het pas tot Evan door dat hij het grootste deel van de dag al met een halve stijve rondgelopen moest hebben, want zijn pik werd ineens keihard in zijn spijkerbroek, als de *Millennium Falcon* die de lichtsnelheid bereikte.

Tijdens een van de pogingen die níét mislukte, dan.

Floods blik dwaalde naar Evans kruis toen Evan dat in een reflex afschermdde, ook al verhulden de loshangende panden van zijn overhemd alles wat gênant was. Hij was nog nooit zo blij geweest dat hij, al was het een beetje studentikoos, het liefst een blauw, roze of geel overhemd boven een wit T-shirt droeg.

Voordat hij zich kon afvragen of Flood op de een of andere manier toch door zijn overhemd heen kon kijken, draaide de zanger zich om en begon te ijsberen. Hij liet een hand in zijn lange lokken glijden en gaf er een harde ruk aan. ‘Jezus. Ze maken me af.’

Dus zijn bravoure was deels gespeeld. Maar niet helemaal, want Evan kon het zien toen Flood de knoop doorhakte. Zijn hele lichaam schudde ervan, alsof er een golf van angst over hem heen spoelde en hem trillend van de adrenaline achterliet.

‘We gaan ervoor.’

Tommy en Latonya kwamen in actie, met hernieuwde energie en zachtjes mompelend.

Evan ruimde maar wat op, terwijl de anderen de details van hun nieuwe aanpak uitwerkten. Toen hij weer opkeek, zag hij Flood zijn hoofd schudden, terwijl Tommy in een hoek zacht met hem stond te praten. Hun stemmen vermengden zich tot een onverstaanbaar geroezemoes, tot Floods tenorstem er opeens hard bovenuit kwam.

‘Ik kan niet wachten. Het moet nu gebeuren. Vandaag.’ Hij schudde Tommy’s hand van zijn arm en beende naar de rand van de donkergrijze stof die ze als achtergrond gebruikten. Nadat hij even had nagedacht, draaide hij zich om en keek naar de andere kant van de open ruimte, waar Evan op zijn hurken naast hun uitrusting zat. ‘Hé, jij daar. Koffiejongen. Jij hebt een lekker kontje. Dat moet ik even lenen.’ Floods stem stond weer bol van het zelfvertrouwen dat hij op het podium uitstraalde. Hij zette door, ondanks de zenuwen die ze allemaal konden voelen.

Dat besef bracht Evan van zijn stuk.

Maar of hij de man nou bewonderde om zijn keuzes of niet, hij liet zich niet als een voetveeg behandelen.

Het kostte hem al zijn wilskracht om zijn middelvinger niet op te steken, want naar ieder ander had hij dat nu wel gedaan. ‘Ik heet Evan. En ik ben geen model.’

‘Dat kan me geen reet schelen, Evan. Ik wil alleen je blote rug. Zo te zien ben je behoorlijk goed in vorm.’ Er speelde een glimlachje om een van Floods mondhoeken. ‘En misschien een stukje van je kont.’

Tommy kwam tussen hen in staan, met zijn handen opgestoken. ‘Eh... ik weet niet of we mijn broer wel moeten gebruiken. Hij is geen—’

‘Ik doe het wel,’ onderbrak Evan hem, met zijn blik strak op Flood gericht. Want wie hield hij nou voor de gek? Dit ging hij dus echt wel doen.

‘Zorg dan maar dat ze je extra betalen, koffiejongen. Modellen verdienen grof geld.’

Latonya grijnsde breed. Evan wist nu al dat hij nog een jaar of twintig aan zijn nieuwe bijnaam zou vastzitten.

En bedankt, Riley Flood.

Evan trok zijn wenkbrauwen op. ‘Wat zeggen die modellen ook alweer? Voor minder dan tienduizend per dag kom ik mijn bed niet uit.’ Hij glimlachte om zijn eigen grap.

‘Afgesproken.’ Flood knikte, hoewel Tommy tegensputterde en zelfs Latonya er geschokt uitzag.

Sodeju. En bedankt, Riley Flood.

Evans mond viel open van verbazing, maar de klapper moest nog komen: de vier woorden waarmee Flood ervoor zorgde dat zijn ontembare erectie pas echt reden tot zorg werd.

‘Uit de kleren, jij.’

Evan nam niet de moeite om achter het kamerscherm te gaan staan om zijn overhemd en shirt uit te trekken. Hij ging toch niet helemaal naakt. Buiten de spotlights was het een stuk koeler. Zodra zijn bovenlichaam ontbloot was, werden zijn tepels hard.

Geweldig. Nu zie ik er helemaal opgewonden uit.

De koude lucht hielp wel tegen het probleem van zijn stijve. Genoeg om hem hoop te geven dat hij zichzelf niet voor schut zou zetten tegen de tijd dat de shoot echt begon.

Hij hoorde iemand op hem afkomen toen hij zijn overhemd opvouwde en op zijn rugzak legde. Waarschijnlijk Tommy, die hem kwam waarschuwen dat hij niet op zijn cliënt mocht kwijlen.

‘Hé daar, stiekeme rocker.’

De gegromde woorden lieten een huivering over Evans blote huid gaan die niets te maken had met de koele lucht.

Nou, daar gaat mijn hoop om die stijve kwijt te raken.

Floods leren broek kraakte vlak achter hem en Evan voelde de warmte van de rocker op zijn rug. ‘Moet je nou toch eens zien.’

Hij wist precies waar Flood op doelde; hij was maanden aan een stuk elk weekend naar zijn favoriete tattooshop in Asheville gegaan en had daar een hoop geld uitgegeven, nadat hij er meer dan een jaar over had gedaan om te bedenken wat hij wilde laten zetten. Er staken twaalf rechte boomstammen omhoog uit de wirwar van wortels op zijn heupen. Het grootste deel van de dennen hield halverwege zijn rug op. Slechts één boom reikte helemaal tot aan zijn schouder; een asymmetrische vorm met verreikende, stekelige, horizontale takken die over zijn schouders en aan één kant over zijn zij kronkelden.

‘Mag ik hem aanraken?’ De adem achter de woorden kietelde in de haartjes in zijn nek.

Dit was de denkbeeldige lijn in het zand. In de grond. Op de betonnen vloer van de studio. Waar dan ook. Evan was voor de lol naar Chicago gekomen, om zijn broer te kunnen zien, iets avontuurlijks te kunnen doen en naar huis te gaan met een verhaal over die keer dat hij die beroemde zanger had ontmoet.

Zelfs in zijn wildste fantasieën had hij nooit kunnen denken dat de man hem zou aanraken. Dit was het, het moment waarop het serieus werd.

Evan stak de grens over.

Hij knikte.

E-book oktober 2021

Oorspronkelijke titel *Full Exposure*

Copyright © 2015 by Amy Jo Cousins

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2021 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Erica Disco

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie © Shutterstock/Dusan Petkovic

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN e-book 978 90 261 5774 5

ISBN luisterboek 978 90 261 5813 1

NUR 455

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.